

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

RADA EVROPY

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

PÁTÁ SEKCE

VĚC FALTEJSEK proti ČESKÉ REPUBLICĚ

(stížnost č. 24021/03)

ROZSUDEK

ŠTRASBURK

15. května 2008

Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy. Může být předmětem formálních úprav.

Pořízený překlad rozsudku do češtiny není překladem oficiálním.

Ve věci Faltejsek proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (pátá sekce), zasedající v senátu ve složení:

Peer Lorenzen, *předseda*,

Karel Jungwiert,

Volodymyr Butkevych,

Renate Jaeger,

Mark Villiger,

Isabelle Berro-Lefèvre,

Mirjana Lazarova Trajkovska, *soudci*,

a Claudia Westerdiek, *tajemnice sekce*,

po poradě konané dne 22. dubna 2008,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat výše uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 24021/03) směřující proti České republice, kterou dne 28. července 2003 podal Soudu občan České republiky pan Jan Faltejsek („stěžovatel“), na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“).

2. Stěžovatele zastupuje Mgr. A. Větrovská, advokátka zapsaná v seznamu advokátů České advokátní komory. Českou vládu („vláda“) zastupuje její zmocněnec, pan V. A. Schorm.

3. Stěžovatel zejména namítal, že Ústavní soud neprojednal jeho ústavní stížnost po meritorní stránce, čímž porušil jeho právo na přístup k soudu.

4. Dne 13. února 2007 prohlásil Soud stížnost za částečně nepřijatelnou a rozhodl se uvědomit vládu o námitce ohledně porušení práva na přístup k soudu. Na základě článku 29 odst. 3 Úmluvy rozhodl, že přijatelnost a odůvodněnost věci projedná současně.

SKUTKOVÝ STAV

I. OKOLNOSTI PŘÍPADU

5. Stěžovatel se narodil v roce 1958, bydliště má v Kladrubech nad Labem.

6. V listopadu 1999 uzavřel stěžovatel jakožto kupující smlouvu o koupi nemovitých věcí s manželi H.

7. V dubnu 2000 podali manželé H. k Okresnímu soudu v Kutné Hoře žalobu na určení jejich vlastnického práva k předmětným věcem s tvrzením, že stěžovatel neuhradil kupní cenu.

8. Rozsudkem ze dne 10. září 2001 okresní soud návrhu manželů H. vyhověl. Podle soudu smluvní strany sjednaly odkládací podmínku, a to k okamžiku zaplacení kupní ceny, která však nebyla splněna; prodávající tedy mohli od smlouvy odstoupit.

9. Stěžovatel podal odvolání, ve kterém uvedl, že smlouva odkládací podmínku neobsahovala, že prodejci nejsou oprávněni od smlouvy odstoupit a že nezaplacení kupní ceny nedoložili.

10. Dne 29. ledna 2002 Krajský soud v Praze potvrdil rozsudek, proti kterému se stěžovatel odvolal. Na základě skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně dospěl k závěru, že kupní smlouva neobsahuje žádnou odkládací podmínku, avšak potvrdil závěr, že odstoupení od smlouvy ze strany manželů H. bylo platným právním úkonem. Krajský soud se ztotožnil s názorem stěžovatele, že důkaz o neuhrazení kupní ceny musí podat žalobci, a doplnil tedy dokazování, načež dospěl k závěru, že žalobci důkazní břemeno unesli, a nejsou tudíž povinni kupní cenu vrátit. Z těchto důvodů soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně, byť „z jiných právních závěrů, než ze kterých vycházel soud prvního stupně“.

11. Dne 13. května 2002 podal stěžovatel ústavní stížnost, ve které se dovolával svých práv na soudní ochranu a na pokojné užívání majetku. Krajskému soudu zejména vytýkal, že nedodržel zásadu dvoustupňového řízení, neboť rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil na základě jiných právních důvodů. V tomto ohledu odkazoval na několik nálezů Ústavního soudu vydaných v letech 1998 a 2000, ve kterých Ústavní soud uvedl, že změna právního náhledu odvolacího soudu je důvodem kasačního rozhodnutí, kterým se účastníkům otevírá možnost uplatnění práva vyjádřit se k němu a předložit nové důkazy, které z pohledu dosavadního nebyly relevantní. V opačném případě by byla účastníkům odňata efektivní možnost jednat před soudem. Podle názoru stěžovatele měl v daném případě krajský soud rozsudek okresního soudu zrušit a nikoli potvrdit.

12. Dne 4. února 2003 Ústavní soud podanou ústavní stížnost odmítl s tím, že stěžovatel nevyčerpal všechny procesní prostředky, které mu zákon poskytoval na ochranu jeho práv. Soud uvedl, že počínaje 1. lednem 2001 je mezi tyto procesní prostředky třeba počítat i žalobu pro zmatečnost vzhledem k tomu, že § 229 odst. 3 občanského soudního řádu umožňuje účastníkovi řízení napadnout rozsudek odvolacího soudu, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé, jestliže mu byla v průběhu řízení nesprávným postupem soudu odňata možnost jednat před soudem. V období před 1. lednem 2001 by byl takový postup důvodem k podání dovolání podle § 237 odst. 1 písm. f), který byl Ústavním soudem vyložen v jednom z nálezů, na něž se stěžovatel odvolává.

II. PŘÍSLUŠNÉ VNITROSTÁTNÍ PRÁVO A PRAXE

A. Občanský soudní řád

13. Podle § 229 odst. 3 má účastník řízení právo napadnout žalobou pro zmatečnost pravomocné rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže mu byla v průběhu řízení nesprávným postupem soudu odňata možnost jednat před soudem.

Z judikatury vyplývá, že toto ustanovení odpovídá ustanovením § 237 odst. 1 písm. f) občanského soudního řádu ve znění účinném před 1. lednem 2001, jehož jinak shodná formulace se týkala podání dovolání.

B. Judikatura Nejvyššího soudu

14. V usnesení sp. zn. 2 Cdon 1450/97-82 vyneseném dne 27. listopadu 1997 Nejvyšší soud prohlásil dovolání za nepřipustné, jelikož skutečnost, že odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně na základě jiných právních důvodů, než na kterých založil své rozhodnutí soud prvního stupně, nepředstavuje nesprávný postup ve smyslu § 237 odst. 1 písm. f) občanského soudního řádu. Toto rozhodnutí bylo posléze zrušeno nálezem Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 139/98.

15. V usnesení sp. zn. 28 Cdo 405/2002 vyneseném dne 7. května 2002 Nejvyšší soud uvedl, že o odnětí možnosti jednat před soudem ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. f)

jde tehdy, jestliže se postup soudu projevil v průběhu řízení (a nikoli při rozhodování), byl-li tento postup soudu nesprávný.

16. V usnesení sp. zn. 29 Odo 347/2002 vyneseném dne 30. května 2002 Nejvyšší soud shledal, že hodnotící úsudek projevený v rozhodnutí není nesprávným postupem soudu „v průběhu řízení“.

C. Judikatura Ústavního soudu

17. Ve svém nálezu sp. zn. III. ÚS 85/95 ze dne 22. února 1996 Ústavní soud uvedl, že o nesprávný postup odvolacího soudu podle § 237 odst. 1 písm. f) se jedná, pokud účastníku nebylo umožněno účastnit se jednání anebo realizovat procesní práva. Důvod přípustnosti dovolání podle § 237 odst. 1 písm. f) dopadá totiž jen na činnost nebo nečinnost soudu, jejichž důsledkem je odnětí možnosti účastníka jednat před soudem, nedopadá ale na samotné rozhodnutí soudu.

18. Ve svých nálezech sp. zn. III. ÚS 139/98 ze dne 24. září 1998 a sp. zn. III. ÚS 257/98 ze dne 21. ledna 1999, Ústavní soud uvedl, že změna právního náhledu odvolacího soudu je důvodem kasačního rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se účastníkům otevírá možnost uplatnění práva vyjádřit se k němu a předložit nové důkazy, které z pohledu dosavadního nebyly relevantní. V opačném případě by byla účastníkům odňata efektivní možnost jednat před soudem ve smyslu § 237 odst. 1 písm. f) občanského soudního řádu.

19. Nález sp. zn. II. ÚS 369/01 vynesený dne 18. prosince 2002 se týkal věci podobné případu stěžovatele, tj. situace, kdy odvolací soud potvrdil rozsudek vynesený soudem prvního stupně, ačkoli dospěl k jiným právním závěrům než soud prvního stupně. Dotyčný podal současně odvolání podle § 237 odst. 1 písm. f) a ústavní stížnost. Zatímco dovolání bylo prohlášeno za nepřípustné, Ústavní soud posléze ústavní stížnosti vyhověl a zrušil rozsudky soudů prvního a druhého stupně.

20. Nálezy sp. zn. I. ÚS 336/99 ze dne 15. ledna 2002, sp. zn. IV. ÚS 225/02 ze dne 13. prosince 2002, sp. zn. II. ÚS 523/02 ze dne 21. ledna 2003 a sp. zn. II. ÚS 349/05 ze dne 19. dubna 2007 Ústavní soud zrušil napadené rozsudky vynesené odvolacími soudy poté, co přijaly jiný právní náhled než soudy prvního stupně, a to aniž stěžovatelům vytkl, že předtím nepodali dovolání [podle § 237 odst. 1 písm. f) občanského soudního řádu] nebo žalobu pro zmatečnost (podle § 229 odst. 3 v účinnosti od 1. ledna 2001).

21. Konečně v usneseních sp. zn. IV. ÚS 542/03 ze dne 1. července 2004 a sp. zn. II. ÚS 193/05 ze dne 4. května 2006, která se týkala případů podobných stěžovatelově věci, Ústavní soud ústavní stížnosti odmítl pro zjevnou neopodstatněnost s tím, že rozhodnutí vynesená v odvolacím řízení nemohla být za okolností daného případu pro účastníky překvapivá. Ve druhém případě tak soud učinil poté, co dovolání podané podle § 237 odst. 1 písm. f) občanského soudního řádu bylo prohlášeno za nepřípustné; v prvním případě nebylo před podáním ústavní stížnosti podáno ani dovolání ani žaloba pro zmatečnost.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 Odst. 1 ÚMLUVY Z HLEDISKA PRÁVA NA PŘÍSTUP K SOUDU

22. Stěžovatel tvrdí, že postupem Ústavního soudu, který rozhodoval *in camera* a který odmítl meritorně projednat jeho ústavní stížnost, ač k jejímu odmítnutí nebyl dán

zákonný důvod, mu byl odepřen přístup k soudu. Namítá porušení svého práva na veřejný a spravedlivý proces zakotveného v článku 6 odst. 1 Úmluvy, který zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně (...) projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích (...).“

A. K přijatelnosti

23. Vláda vznáší námitku neslučitelnosti *ratione materiae* s odůvodněním, že řízení o ústavní stížnosti se svojí povahou týká „právního prostředku nápravy“ ve smyslu článku 13 Úmluvy a musí být tedy posuzováno ve světle tohoto ustanovení. V tomto ohledu se vláda dovolává svých vlastních tvrzení a tvrzení slovenské vlády v případě *Soffer proti České republice* (č. 31419/04, § 19-23, 25-28, ze dne 8. listopadu 2007).

24. Stěžovatel s tímto tvrzením nesouhlasí, neboť rozhodnutí Ústavního soudu ve věci samé mohlo mít dle jeho názoru přímý vliv na jeho občanská práva a závazky.

25. Soud připomíná, že v rozsudku *Soffer* (viz výše, § 37) opětovně potvrdil, že článek 6 je aplikovatelný na řízení před českým Ústavním soudem, pokud rozhodnutí tohoto soudu může mít vliv na to, jak dopadne řízení před soudy nižších stupňů. V daném případě se námitky uplatněné stěžovatelem v jeho ústavní stížnosti týkaly mimo jiné jeho majetkových zájmů, jednalo se tedy o námitky ohledně jeho občanských závazků a povinností. V souladu s článkem 6 Úmluvy tedy stěžovatel měl v zásadě mít efektivní právo na přístup k Ústavnímu soudu.

26. Soud se tedy domnívá, že v daném případě je třeba stejně jako v případě *Soffer* (viz výše) zamítnout námitku vlády ohledně neslučitelnosti *ratione materiae*. Soud konečně konstatuje, že tato námitka není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud dále nezjistil žádný důvod, pro který by měla být prohlášena za nepřijatelnou, a prohlašuje ji tedy za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

27. Úvodem je třeba podotknout, že stěžovatel před Soudem nevznnesl námitky k postupu krajského soudu. Jde tedy pouze o posouzení otázky přístupu stěžovatele k Ústavnímu soudu.

28. Vláda se domnívá, že daný případ je shodný s případy, kterými se Ústavní soud zabýval v usneseních sp. zn. IV. ÚS 542/03 ze dne 1. července 2004 a sp. zn. II. ÚS 193/05 ze dne 4. května 2006 (viz § 21 výše). Vzhledem k tomu, že se krajský soud na základě jiných právních závěrů, než ze kterých vycházel okresní soud, ztotožnil s hlavními argumenty stěžovatele, nemohlo být toto rozhodnutí pro stěžovatele překvapivé. Za těchto okolností vláda připouští, že namísto bylo odmítnout ústavní stížnost s poukazem na její zjevnou neopodstatněnost, nikoli pro nevyčerpání všech procesních prostředků ochrany práva. Posouzení odůvodněnosti stížnosti ponechává tedy vláda na úvaze Soudu.

29. S odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu stěžovatel tvrdí, že situace, na niž upozorňuje, není tímto soudem považována za nesprávný postup soudu v průběhu řízení; v těchto případech proto není přípustné dovolání podané podle § 237 odst. 1 písm. f) a obdobně ani žaloba pro zmatečnost. Stěžovatel rovněž cituje nálezy Ústavního soudu (viz § 20 výše), ve kterých tento soud meritorně zkoumal ústavní stížnosti podané v podobných případech, aniž by stěžovatelé předtím podali dovolání nebo žalobu pro zmatečnost, a vyvozuje z toho, že postup odvolacího soudu byl v daném případě v rozporu se zásadami spravedlivého procesu.

30. Soud připomíná, že výklad vnitrostátního práva přísluší v prvé řadě vnitrostátním orgánům, zejména soudům. Úloha Soudu se omezuje pouze na přezkoumání, zda jsou důsledky takového výkladu slučitelné s Úmluvou. Toto platí zejména v případě výkladu

procesních pravidel, jako jsou lhůty pro předložení písemností nebo podání opravných prostředků (*Tejedor García proti Španělsku*, rozsudek ze dne 16. prosince 1997, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 1997-VIII, § 31). Účelem právní úpravy formálních náležitostí a lhůt, které je nutno dodržet při podání opravného prostředku, je zajistit řádný chod soudnictví a zejména zachování právní jistoty. Účastníci řízení musejí za běžných okolností počítat s tím, že tato pravidla budou uplatňována (viz *Miragall Escolano a ostatní proti Španělsku*, č. 38366/97, 38688/97, 40777/98, 40843/98, 41015/98, 41400/98, 41446/98, 41484/98, 41487/98 a 41509/98, § 33, ESLP 2000-I).

31. „Právo na soud“, jehož součástí je právo na přístup k soudu, není absolutní a připouští jistá omezení, zejména pokud jde o podmínky přípustnosti opravného prostředku, neboť samotná jeho povaha vyžaduje právní úpravu na úrovni státu, který má v tomto ohledu určitý prostor pro uvážení. Tato omezení nicméně nesmí omezovat přístup otevřený jedinci takovým způsobem či do té míry, aby bylo právo zasaženo ve své podstatě. Tato omezení jsou v souladu s článkem 6 odst. 1 Úmluvy pouze tehdy, pokud sledují legitimní cíl a pokud existuje rozumná rovnováha mezi použitými prostředky a sledovaným cílem (*Běleš a ostatní proti České republice*, č. 47273/99, § 60-61, ESLP 2002-I).

32. V daném případě prohlásil Ústavní soud stěžovatelovu ústavní stížnost za nepřijatelnou, aniž se jí meritorně zabýval, s tím, že stěžovatel nejprve nepodal žalobu pro zmatečnost. Tato žaloba je mimořádným opravným prostředkem, který byl do českého právního řádu zaveden dne 1. ledna 2001; v daném případě měla být tato žaloba založena na stejných důvodech, jaké byly dříve uvedeny v § 237 odst. 1 písm. f) občanského soudního řádu pro podání dovolání. Z judikatury Nejvyššího soudu však vyplývá, že stěžovatelem namítaný postup odvolacího soudu není zákonným důvodem pro vyslovení přípustnosti dovolání. Vzhledem k tomu, že daný případ je jedním z prvních, na které se vztahovalo nové znění občanského soudního řádu obsahující ustanovení o žalobě pro zmatečnost, neexistovala v dané době judikatura k tomuto opravnému prostředku, a stěžovatel se tak mohl opřít pouze o výše uvedenou judikaturu týkající se dovolání podle § 237 odst. 1 písm. f).

33. Soud naproti tomu poznamenává, že v rozhodné době existovaly nálezy Ústavního soudu (viz § 20 výše), z toho jeden ze dne 21. ledna 2003, tj. pouhých čtrnáct dní předtím, než bylo vyneseno rozhodnutí v posuzovaném případě, ze kterých plynulo, že Ústavní soud po účastnících řízení nepožaduje, aby před podáním ústavní stížnosti podali dovolání nebo žalobu pro zmatečnost. Navíc je zřejmé, že Ústavní soud tento přístup zastává i nadále, jak o tom svědčí jeho rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 542/03 ze dne 1. července 2004 a sp. zn. II. ÚS 349/05 ze dne 19. dubna 2007. Ani vláda neuvedla příklad rozhodnutí, ve kterém by Ústavní soud uvažoval podobně jako v případě stěžovatele, který je v tomto ohledu výjimkou.

34. Soud v této souvislosti připomíná, že výklad procesních pravidel týkajících se podmínek přístupu k vnitrostátním soudům přísluší těmto soudům. Zde je třeba zdůraznit, že úlohou soudů vyšších stupňů je řešit neshody v judikatuře, které jsou zdrojem právní nejistoty a snižují důvěru veřejnosti v soudní systém, a podávat závazný výklad [*Beian proti Rumunsku* (č. 1), č. 30658/05, § 37-39, ze dne 6. prosince 2007]. Jestliže tedy český Ústavní soud může shledat, že nesprávný postup odvolacího soudu, o jaký se v daném případě jedná, by měl být napraven soudy nižších stupňů v rámci žaloby pro zmatečnost, přísluší mu zároveň zajistit, aby jeho praxe ohledně opravných prostředků, které je třeba podat před podáním ústavní stížnosti, byla ucelená a předvídatelná.

35. Za těchto okolností a s ohledem na stav relevantní judikatury tedy požadavek, aby stěžovatel před podáním ústavní stížnosti podal žalobu pro zmatečnost, podle názoru Soudu klade na stěžovatele nepřiměřené břemeno narušující spravedlivou rovnováhu mezi legitimní snahou zajistit dodržování formálních podmínek pro podání ústavní stížnosti a právem na přístup k Ústavnímu soudu. Rovněž tak není zcela bez významu skutečnost, že se stěžovatel na Ústavní soud obrátil v době, kdy tento soud uplatňoval praxi kritizovanou Soudem v roz-

sudcích *Běleš a ostatní* (viz výše) a *Zvolský a Zvolská proti České republice* (č. 46129/99, ESLP 2002-IX), v důsledku čehož mu hrozilo, že jeho ústavní stížnost bude zamítnuta pro opožděnost v případě, že podaný mimořádný opravný prostředek bude prohlášen za nepřipustný. Jak to připouští sama vláda, v daném případě Ústavnímu soudu nic nebránilo v tom, aby stěžovatelovy námitky posoudil, i kdyby měl dospět k názoru, že jsou zjevně neopodstatněné.

36. Soud se v důsledku toho domnívá, že formalistický výklad příslušného procesního pravidla provedený Ústavním soudem zbavil stěžovatele jeho práva na přístup k soudu. Vzhledem k tomuto závěru považuje Soud za zbytečné zabývat se námitkou, že Ústavní soud rozhodoval *in camera*.

37. K porušení článku 6 odst. 1 z hlediska práva na soud tedy došlo.

II. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

38. Článek 41 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

39. Stěžovatel požaduje částku 2,5 miliónů Kč, tj. více než 98 000 €, z titulu náhrady materiální škody. Tato částka má odpovídat hodnotě majetku, který byl předmětem daného řízení. Zároveň požaduje částku 150 000 Kč (5 866 €) z titulu údajné morální újmy.

40. Vláda namítá, že mezi materiální škodou, na niž stěžovatel poukazuje, a údajným porušením článku 6 odst. 1 neexistuje žádná příčinná souvislost. Pokud jde o případnou morální újmu, konstatování porušení Úmluvy představuje podle vlády dostatečné a vhodné zadostiučinění.

41. Soud poznamenává, že základem pro poskytnutí spravedlivého zadostiučinění je v projednávané věci skutečnost, že stěžovatel nemohl využít svého práva na přístup k soudu, které je součástí práva na spravedlivý proces ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy. Soud neshledal žádnou příčinnou souvislost mezi materiální škodou a morální újmou, které měly stěžovateli vzniknout, a konstatováním porušení článku 6. Rovněž nemůže odhadovat, jak by řízení dopadlo, kdyby Ústavní soud prohlásil ústavní stížnost podanou stěžovatelem za přípustnou a projednal ji.

Z tohoto titulu proto nelze přiznat náhradu a Soud se domnívá, že konstatování porušení postačuje k odčinění případné morální újmy stěžovatele (viz, *mutatis mutandis*, *Běleš a ostatní*, viz výše, § 76 a 77; *Šroub proti České republice*, č. 5424/03, § 29, ze dne 17. ledna 2006).

B. Náklady řízení

42. Na základě předložených dokladů požaduje stěžovatel částku 33 298 Kč (1 306 €) z titulu vynaložených nákladů, z čehož 28 083 Kč (1 102 €) z titulu nákladů na své zastupování před Soudem a na překlady dokumentů.

43. Vláda se domnívá, že částky požadované stěžovatelem jako náhrada nákladů řízení nejsou přehnané.

44. Soud připomíná, že náklady řízení lze přiznat pouze za předpokladu, že se vztahují ke konstatovanému porušení (*Beyeler proti Itálii* (spravedlivé zadostiučinění) [velký senát], č. 33202/96, § 27, ze dne 28. května 2002), tj. v daném případě k porušení článku 6

Úmluvy vyplývajícímu výhradně z postupu Ústavního soudu. S ohledem na dostupné informace a kritéria plynoucí z judikatury Soudu přiznává Soud stěžovateli z titulu náhrady nákladů řízení celkovou částku ve výši 1 100 €.

C. Úroky z prodlení

45. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *prohlašuje* stížnost za přijatelnou;
2. *rozhoduje*, že došlo k porušení 6 odst. 1 Úmluvy;
3. *rozhoduje*, že samotné konstatování porušení Úmluvy je dostatečným spravedlivým zadostiučiněním za morální újmu, která byla stěžovateli způsobena;
4. *rozhoduje*,
 - a) že žalovaný stát má stěžovateli zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek podle článku 44 odst. 2 Úmluvy nabude právní moci, částku 1 100 € (tisíc sto eur) z titulu náhrady nákladů řízení a dále případnou částku daně; tato částka bude převedena na národní měnu žalovaného státu podle kursu platného ke dni zaplacení;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení bude stanovená částka navyšována o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
5. *zamítá* jednomyslně v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 15. května 2008 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

Claudia Westerdiek
tajemnice

Peer Lorenzen
předseda